

Sveikiname Jus visus, sulaukusius Velykų šventės! Gera švęsti kartu! To Jums linkime!

Esame velykiniam šventime - mūsų tikėjimo Dievu ir esminio, visą mūsų kasdienybę įtakojančio, gyvenimo įvykio šventime - Jėzaus, kuris gimė žmogumi, gyveno žmogaus gyvenimą, patyrė kančią ir mirtį, ir!.. - prisikėlė iš mirties. Tai mums, krikščionims, yra gyvenimo pamatas! Nes, jei Jėzus neprisikėlė, tuomet mes esame labai labai apgailėtini...

Esame šio įvykio liudytojai, švęsdami ir sava širdimi jausdami šią dievišką įvykį. Savu, vidininiu pajautimu ir matymu, kiekvienas turbūt ir saviškai - prisiliečiame prie Esančio, gyvo Dievo! Ir taip kasmet, vis grįžtame prie šio kertinio mūsų tikėjimo akmens ar pamato. Grįžtame prisiliesti, patikrinti, - ar jis vis dar tvirtas, ir laikantis mūsų gyvenimų namus. Tame prisilietime pajuntame ir sutinkame gyvą ir tikrai gyvą Dievą, Jėzų, gyvenusį, nužudytą ir prisikėlusį!

Eidami su Juo per gyvenimo patirtis, kiekvieną dieną, gal kartais ir neidami, ar tiesiog kažkur kitur nueidami, bet paskui vėl sugrįždami, Jo ieškodami, vėl atradę Jį, - gyvą, esantį kartu. Kur Jis eina, ten ir mes einame. Taip atėjome ir iki šiandienos, kuomet prisiliesdami prie nuritinto akmens, su tikėjimu savo širdyje, pradžiungame, kad Jis niekur nepradingo, mirtis Jam neturi galios! Ir net gi - Jis nugalėjo mirtį, ir nori būti kartu su mumis visada!

Su dėkingumu sveikiname Jį ir sakome: "Kaip gerai, kad esi su mumis!"

Tame pačiame džiugesyje sveikiname ir vieni kitus. Sveikiname Jus, šio leidinio skaitytojus, visus krikščionis, šioje mūsų ypatingiausioje, didžiausioje tikėjimo šventėje! Jėzus nugalėjo mirtį! Jis gyvas per amžių amžius!

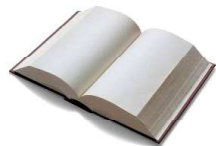
**"Mūsų velykinis Avinėlis -
Kristus jau paaukotas.
Tad švęskime šventes su Viešpačiu."**

Plg. 1 Kor 5, 7b-8a

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 10, 34a. 37–43; Ps 117, 1–2. 16–17. 22–23; 1 Kor 5, 6b–8

Psalinės atliepas

Viešpats šią dieną mums davė, –
linksminkimės, džiugesj skleiskim!

Evangelija pagal Joną (20, 1–9)

Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdaliėtė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo“. Petras ir tas kitas mokinys nuskubėjo prie kapo. Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinys pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūšį. Pasilenkęs jis mato paliktas drobules, tačiau į vidų nėjo. Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūšį ir mato paliktas drobules ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. Tuomet įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėsias prisikelti iš numirusių.

Evangelijos komentaras:

Šį rytą, nors ir neįprastai švenčiant Jėzaus Prisikėlimą, nederėtų pamiršti to, kad daliai žmonijos ši diena yra tiesiog eilinė metų diena, niekuo neišsiskiranti iš kitų. Šis faktas suteikia mums kontekstą, kuriame Jėzaus Prisikėlimą galime švęsti ne paviršutiniškai, bet pajusdami pirmųjų Velykų džiaugsmą, įkvepiantį gyventi ir tikėti.

Ši šventė pirmiausia mus kviečia dar kartą gerai išsiaiškinti, kas yra Jėzaus Prisikėlimas ir kokie padariniai iš to kyla. Gavėnios metas buvo skirtas tam, kad deramai pasirengtume Šventei. Švenčiame šią šventę, nes Jėzus prisikėlė po patirtos kančios ir mirties. Ir tik Jo Prisikėlimas, mirties nugalėjimas, suteikia viskam šventiškumą, nes Jis skelbia gyvenimą.

Marija Magdaliėtė, kuri liūdėjo dėl Jėzaus mirties, ateina prie kapo. Ji eina ne Jėzaus sutikti, bet eina tiesiog aplankyti kapo – tai liūdesio, skausmo, netekties, žlugusių vilčių simbolis. Mūsų gyvenime kapų gali būti daug ir įvairių, o jų nuolatinis lankymas, grįžimas prie tai, kas buvo, kartais tampa tiesiog gyvenimo būdu.

Kokia nuostaba užplūdo prie Jėzaus kapo atėjusią moterį, kai ji pamatė ne taip, kaip paliko! Didelis pasimetimas, nežinia, vagystė, dar didesnis liūdesys, nes dingo tai, ką bent jau turėjo... Ši patirtis, gal net nesąmoningai, nuveda ją pas Jėzaus mokinius, jiems nupasakoti dar vieną netektį...

Čia mes akimirkai stabtelkime ir atkreipkime dėmesį į kelis dalykus: pasakojimai apie Jėzaus Prisikėlimo įvykį mums parodo, kad žmonės tai patyrė, kad tai yra žmogiška patirtis; ir jį tai reaguojama labai natūraliai: apie mirtį ir Prisikėlimą kalbama, tai iššaukia ir savus jausmus, ir jie tą daro tarsi skubėdami, spontaniškai, negaišdami laiko.

Šios Velykų patirtys – tai naujos žinios nešimas ir skubėjimas, – ir tai dažnai įvyksta susitikus su pačiu Prisikėlusiuoju, su Jėzumi. Susitikimas su Juo pamažu žmogų kelia iš nevilties, iš rutinos; iš to, prie ko žmogus buvo pripratęs, kame „gyveno“. Velykose žmogaus atsivertimas yra bene geriausias įrodymas, kad Jėzus tikrai prisikėlė.

Lygiai taip ir dabar, šiuo neįprastu laiku, švęsdami Jėzaus mirtį ir Prisikėlimą, esame provokuojami reaguoti. Juk visa tai mums turi sukelti išgyvenimus, jausmus, patirtis, kuo irgi turime dalintis. Pradėkime jau šiandien.

Ši nauja patirtis, mūsų dabartinės gyvensenos, ir švenčiama tikėjimo, tegul mus išjudins mąstyti ir suprasti, atsipeikėti ir pripažinti realybę, kad: „Kristus prisikėlė!“ Taip, tai provokuoja nelikti prie kapo, jo daugiau nelankyti, negrįžti prie to, kaip radome, kaip buvo, tai stiprus postūmis eiti pirmyn, gyventi kitokiose patirtyse. Velykos - Dievas provokuoja žmogų nusimesti senąjį „aš“, gyventi tikroju žmogumi. Ar sutiksime prisikėlusį Jėzų? Ir, ar leisimės Jo provokuojami? Patirkime, sutikime, įtikėkime Juo ir mes.

Mūsų vyskupo Rimanto Norvilos velykinis laiškas

Mielieji, atėjus šventoms Velykoms, mus vėl pripildo džiaugsmas, kurį sunku palyginti su kažkuo kitu. Taip yra dėl to, kad svarbiausia Velykų džiaugsmo priežastis yra vienintelė ir nepakartojama. Tai mirtį nugalėjusio mūsų Atpirkėjo Jėzaus Kristaus prisikėlimas, jo pergalė prieš mirtį. Ši pergalė visai žmonijai ir kiekvienam iš mūsų yra nuostabi dovana, nes Kristaus Prisikėlimo dėka mums tapo plačiai atverta amžinojo gyvenimo perspektyva.

Šios dovanos prasmę geriausiai suvokiame ir pilniausiai išgyvename visi drauge švęsdami liturgiją. Šventųjų Velykų džiaugsmą išsinešame iš Dievo namų, juo noriai dalijamės, sveikindami namiškius, kitus artimuosius.

Šventiniame pakillime geriau išgirstame ir apaštalo Pauliaus kvietimą, nuskambantį Velykų dienos Mišiose: „Siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse“ (Kol 3, 1–2). Tai kvietimas gyventi žemėje taip, kad širdimi ir protu gręžtumės dangaus link. Juk nieko vertingesnio už amžinąjį gyvenimą žmogus negali atrasti – šis siekis tebūna mums pats svarbiausias ir prasmingiausias. Gyvenkime taip, kad tikrai laimėtume, apaštalo žodžiais tariant, amžinybės vainiką.

Šiomet Kristaus Prisikėlimo šventę praturtina reikšminga sukaktis: net penkios Lietuvos vyskupijos mini ir savo gyvavimo šimtmetį. Viena jų – Vilkaviškio vyskupija. Lygiai prieš šimtą metų, 1926-aisiais, balandžio 4 dieną buvo paskelbtas visai Bažnyčiai Lietuvoje itin svarbus dokumentas – popiežiaus Pijaus XI bulė Lituanorum gente, kuria buvo pertvarkyta vietinės Bažnyčios struktūra ir įsteigta nauja Bažnytinė provincija.

Šie pasikeitimai anuomet tapo tarsi pavasariu Bažnyčiai Lietuvoje. Tai buvo ne vien vyskupijų struktūros pertvarkymas ar jų ribų pakeitimas, bet ir naujas įkvėpimas, nauja pradžia ir drauge naujas atsidavimas Dievo Apvaizdos globai. Kartu su atgimstančia Lietuvos valstybe Bažnyčia žengė į brandesnį savo gyvenimo etapą, pažymėtą nauju gyvybingumu, sąmoningumu, atsakomybe už savo misiją.

Apie šį momentą palaimintasis Jurgis Matulaitis Kauno arkikatedroje anuomet kalbėjo: „Yra tai istorinės reikšmės įvykis Lietuvai, Bažnyčiai ir tautai. Dabar Lietuvos Bažnyčia, kaip rimtas vienetas įeina į Katalikų pasaulio šeimą ir stoja greta daugelio kitų bažnytinių provincijų į naują gyvenimą“ (1926 05 13).

Ano laikmečio kalba palaimintojo Jurgio Matulaičio išsakytas džiugus liudijimas byloja apie Bažnytinės provincijos steigimo nuotaikas, lūkesčius ir viltis, susipynusius su anuometinės Lietuvos valstybės kilimu bei stiprėjimu.

Kaip norėtūsi tokios vilties, tokio entuziazmo ir visos Bažnyčios misijos supratimo šiandieninėje Lietuvoje! Tegul mūsų švenčiama šimtmečio sukaktis paskatina susimąstyti apie Bažnyčios veikimo ir buvimo reikšmingumą mūsų krašte.

Mielieji, švenčiant mūsų vyskupijos šimtmetį, kviečiu primti iššūkį, nors visai kitokioje Lietuvoje nei prieš šimtą metų – vėl drauge siekti atnaujinto tikėjimo gyvybingumo, sąmoningesnio Kristaus įsteigtos Bažnyčios misijos suvokimo ir priėmimo. Juk per Kristaus Bažnyčią esame gausiausiai apdovanojami išganymui siekti būtinomis malonėmis.

Vyskupija nėra tik abstrakti struktūra. Tai dalinė Bažnyčia, gyva Kristaus Bažnyčios dalis, esanti šalia mūsų ir dėl mūsų. Per ją liejasi dosnus Viešpaties teikiamų malonių lietus. Dar artimesnė yra jos dalis – sava parapija. Ją galėtume tiesiog vadinti mūsų tikėjimo namais.

Antrosios Velykų dienos šventimas

Rytoj, 12 val., Šlienavos bažnyčioje, švėsime antrąją Velykų dieną. Kadangi vis norisi būti tame ypatingame tikėjimo bendrumė – vėl susirinkime!

Bažnyčios varpai mus ragina skubėti į šventovę ir su didžiu džiaugsmu pasveikinti prisikėlusį Kristų! Kristau, prikalk ir mus iš dvasinio skurdo, parodyk mums patį geriausią, tiesiausią, tobuliausią kelią, kuriuo turėtume eiti!

Gyvąjį tikėjimą praradome tada, kai mūsų žodžiai pradėjo nesutapti su mūsų darbais, todėl širdis patapo neberekalinga... Dieviškoji šviesa yra kiekvieno iš mūsų širdyje. Ir sprendimus reikia mums priiminėti savo širdimi... Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožia. Visi turime daryti, ką galime geriausio šiame dvasiniame gėrio ir blogio mūšyje. Gyvenimui reikia drąsos, – jos visiems ir linkiu ateityje!

O svarbiausia – atskirti tai, kas svarbu ir dieviška, nuo žmogiškų aistrų, silpnybių ir ambicijų. Geriausia, meilė ir dėkingumą Dievui išreikšti savo žodžiais, kurie eina iš širdies: “Jėzau, Tu manyje, o aš Tavyje!”

Laimė nenešioja batų. Gal tai ir lemia, kad mes jos žingsnių taip dažnai negirdime... Ji įžengia tyliai tyliai, kartais su vėjo gūsiu.

Jei ji šiandien į mūsų duris pasibels, neišsigąskime ir atidarykime jai duris – atėjo laimė, meilė, džiaugsmas! Ir nepalikime už durų gerumo, galestingumo, nuoširdumo, – tegul gyvena tai mūsų širdyse, su mumis visais.

Visiems linkiu būti laimingiems šią nuostabią šventinę dieną! Gražų akimirkų, šiltų apkabinimų, daug daug juoko ir tikro nuoširdumo vienas kitam!

Su Šv. Velykomis sveikinu Jus, gerieji žmonės!

Su pagarba ir meile, Ada.

Parapijos bažnyčia – tai tarsi dangaus Karalystės prieangis, vieta, kur Dievas yra arčiausiai žmogaus. Gilesnis šių dalykų supratimas ir priėmimas mums atskleidžia ir naujas dvasines erdves, padeda atsiliepti į Dievo dosnumo malones.

Amžinybės perspektyvoje kiekvienam iš mūsų artimiausi Dievo namai yra nepaprastai svarbūs. Juose nuolat galime sutikti Kristų Švenčiausiąjame Sakramente, išgirsti mums skirtą Dievo žodį. Šie namai mums teikia dvasinį prieglobstį – saugo mus nuo gyvenimo audrų ir negandų, kad neliktume dvasiniais benamiais.

Ir šiandien Kristaus Prisikėlimą švenčiame būtent Dievo namuose. Čia drauge su tikinčiųjų bendruomene išgyvename tai, kas mus sieja su pirmomis Velykomis – Kristaus Prisikėlimo slėpiniu. Čia galime iš naujo suprasti ir patikėti, kad Prisikėlimo šviesa yra stipresnė už mirties tamsą, kad Dievo galestingumas ir meilė stipresni už nuodėmę.

Tegul, mielleji, šis pavasariškas jubiliejinio šimtmečio Velykų rytas atneša į mūsų sielas ir namus daug džiaugsmo ir gaivios amžinybės vilties. Testiprina mūsų tikėjimą, tepaskatina dėkingumą mūsų Atpirkėjui. Tegul šventosios Velykos atnaujina ir stiprina mūsų ryšį su pačiu mirtį nugalėjusiu ir mus atpirkusiu Jėzumi Kristumi, su jo įkurta ir nuolat jo paties palaikoma Bažnyčia.

Nuoširdžiausiai sveikinu. Šviesių ir viltingų visiems mums Kristaus Prisikėlimo švenčių!

Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.